

Веднажъ оня съ цигулката ѝ донесе рокличка отъ близкия градъ. Тънка, алена рокля, съ цвѣтя и пеперуди по нея, дълга до долу, пристегната на кръста. Тя изглеждаше пораснала. Отъ торбата си циганинътъ извади бѣли чорапи и нови обувки. Момичето се въртѣше наоколо, виеше глава, оглеждаше се и се радваше. Никога не бѣше имала такава рокля Ана, и такива обуца. Краката ѝ се свиваха сега, отвикнали да ходятъ обути, струваше ѝ се, че сж оковани. И стѣпваше нѣкакъ чудно. Циганинътъ я гледаше:

— Каква си хубава-а-а!

— Ще си ги вземешъ ли пакъ?

— Що? Твои сж. За тебе.

Гласътъ не бѣше грубъ, очитѣ му радостно я разглеждаха. Тоя циганинъ се промѣни: не викаше по нея, не вдигна ржка да я удари. Отъ близкото село удари голѣмиятъ тѣпанъ, засвириха свирки, разнесе се глѣчка. Въздухътъ треперѣше, бистъръ и топълъ, свирѣше музиката тамъ, нѣщо празнично имаше въ селото, празнично грѣеше слънцето. Циганката облѣче една широка рокля, бѣли вълнени чорапи и нови папуци; циганинътъ облѣче нова риза съ широки ржави и шарки по ржавитѣ. Съ даарето и цигулката тримата трѣгнаха къмъ селото. Когато се спрѣха на селския площадъ, момчета и момичета бѣха извили кръшно хоро. Единъ свирджия обикаляше въ срѣдата и надуваше свирката. Селянитѣ се бѣха събрали на широкия мегданъ, премѣнени, усмихнати, чисти, децата се гонѣха съ викове, мушеха се изъ хората. По-нататкъ единъ мжжъ седѣше на висока маса, свирѣше съ нѣкаква хармоника и пѣше пѣсни; надъ него стѣрчеше огроменъ чадъръ и байрякъ на чадѣра. Крещѣха бозаджии, халваджии, викаха продавачи. Единъ другъ циганинъ водѣше една мечка, а на рамото му се въртѣше една маймунка.

Ана и двамата седнаха подъ сѣнчестото дърво предъ кръчмата. Музиката спрѣ. Разхождаха се селски